

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.205 van 9 november 2011
in de zaak A. 197.638/XIV-32.461**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Goele Severijns
kantoor houdend te 3650 Dilsen-Stokkem
Stokkemmerbaan 140
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 9 september 2010 (griffiestempel), strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 47.031 van 5 augustus 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 6059 van 20 september 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweester heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 september 2011 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Goele Severijns, die verschijnt voor de verweerster, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verweerster komt als minderjarige samen met haar moeder het grondgebied binnen. Beiden hebben een Nederlands paspoort. Op 26 maart 2007 verklaart de moeder van de verweerster dat zij met haar minderjarige kinderen lang verblijf in België wenst te houden. Zij wordt die dag in het bezit van een attest van immatriculatie gesteld. De verweerster zelf volgt het verblijfsrecht van haar moeder en op 23 oktober 2008 ontvangt zij een E-kaart. (verblijfsrecht van meer dan 3 maanden voor een burger van de Unie.)

3.2. Op 26 maart 2010 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in hoofde van de verweerster een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verweerster stelt op 18 mei 2010 tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de voornoemde beslissing met een arrest van 5 augustus 2010. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 39/2, § 2, 42ter en 42quater, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 10 van de Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden. (Richtlijn 2004/38) Zij licht dit als volgt toe:

“Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van:

- art. 42ter §1 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet),

- art. 42 ter in samenhang met art. 42quater §1 van de Vreemdelingenwet,

- art. 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

- art. 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Doordat in het bestreden arrest als volgt wordt geoordeeld:

"De Raad wijst evenwel op zijn arrest nr. 47 029 van 5 augustus 2010, waarin de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeksters moeder werd vernietigd. Dienvolgens kon het verblijf van verzoekster niet worden beëindigd louter op grond van de beëindiging van het verblijf van haar moeder.

Waar verzoekster betoogt dat de termijn van 2 jaar tot beëindiging reeds zijn verstreken, wijst de Raad op de artikelen 42ter en 42quater die voorzien dat het verblijf van het familielid van de burger van de Unie die respectievelijk zelf wel of geen burger van de Unie is, in een aantal gevallen kan worden beëindigd gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 25 maart 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijde ring van vreemdelingen blijkt duidelijk dat de termijn van twee jaar die is voorzien in artikel 42ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet begint te lopen 'via de afgifte van een attest van inschrijving' (Parl.St Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 52). Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat de termijn voor het beëindigen van het verblijf ingaat vanaf de afgifte van een attest van inschrijving.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster, toen nog als minderjarig kind, op 26 maart 2007 werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit werd gesteld van een attest van

immatriculatie. Ingevolge de door haar ingediende aanvraag tot vestiging in functie van haar moeder. Verzoekster verbleef op 26 maart 2010, gedurende drie jaar in het Rijk als gevestigde burger van de Unie. De bestreden beslissing werd genomen op 26 maart 2010, aldus op de dag dat verzoekster haar driejarig verblijf verwierf zodat verweerder geen gebruik meer kon maken van de door 42ter, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen.

Bijgevolg is de beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoekster, genomen in strijd met artikel 42ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, daar verzoekster haar verblijf niet langer kon worden beëindigd nu zij reeds drie jaar een verblijfsrecht heeft in de zin van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet en daar de beslissing tot beëindiging van het verblijf ten aanzien van verzoeksters moeder werd vernietigd.

Verzoekster voert dan ook terecht de schending aan van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. (...) (onderlijning toegevoegd).

Door de rechter in vreemdelingenzaken wordt in het bestreden arrest verkeerdelijk geoordeeld dat de termijn waarbinnen in toepassing van art. 42ter van de Vreemdelingenwet een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een familielid van een Unie-burger die zelf ook Unie-burger is, zou beginnen te lopen vanaf de datum dat de betrokken vreemdeling in het bezit werd gesteld van een Attest van Immatriculatie (verder A.I.) bij de indiening van zijn/haar aanvraag.

In onderhavige situatie heeft verweersters moeder zich op 26.03.2007 aangemeld bij de gemeente (met voorlegging van o.m. een werkgeversattest waaruit bleek dat de moeder interimarbeid verrichtte, doch zij kon geen bewijs van tewerkstelling voorleggen van minstens één jaar), en werd zij conform het oude art. 46 van het Vreemdelingenbesluit van 08.10.1981 in het bezit gesteld van een A.I. geldig tot 26.08.2007.

Verzoeker merkt volledigheidshalve op dat aangezien verweester haar moeder enkel interimwerk deed, zij op 26.03.2007 geen vestigingsaanvraag kon indienen en er geen bijlage 19 kon worden opgesteld.

Na voorlegging van een nieuw werkgeversattest op 22.08.2007 (verderzetting van de interimarbeid) werd het A.I. van verweester haar moeder verlengd met vijf maanden.

Vervolgens heeft verweersters moeder op 26.06.2008 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werkneemster ingediend. Zij werd verzocht binnen de drie maanden en uiterlijk op 26.09.2008 een werkgeversattest en loonbriefjes voor te leggen. Deze documenten werden binnengebracht op 07.07.2008.

Verweester, evenals haar broer en zus, dienden op diezelfde dag (26.06.2008) eveneens een aanvraag in.

Verweester, haar moeder, broer en zus werden op 07.07.2008 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving (bijlage 8).

Op 23.10.2008 werden zij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 26.03.2010 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beslist om het verblijfsrecht van verweester en van haar moeder, broer en zus te beëindigen in toepassing van art. 42bis van de wet dd. 15.12.1980 voor verweersters moeder, en in toepassing van art. 42ter van de wet dd. 15.12.1980 voor wat verweester en haar broer en zus betreft.

Voormelde artikelen 42bis en 42ter van de Vreemdelingenwet laten inderdaad de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid toe het verblijfsrecht te beëindigen gedurende de eerste drie respectievelijk twee

jaar van het verblijf van de burger van de Unie respectievelijk het familielid van de burger van de Unie dat zelf burger van de Unie is.

Door de rechter in vreemdelingenzaken wordt 42ter van de wet dd. 15.12.1980 geheel onterecht uitgelegd als zou deze termijn van 2 jaar een aanvang nemen bij afgifte van het attest van immatriculatie dat aan de betrokken vreemdeling wordt gegeven op het moment dat deze een aanvraag indient.

De motivering in het bestreden arrest steunt zich slechts op een enkele verwijzing naar de voorbereidende werkzaamheden van de wet dd. 25.04.2007 (Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 52).

De rechter in Vreemdelingenzaken kan niet dienstig verwijzen naar de voorbereidende werkzaamheden om hieruit af te leiden dat de termijn van twee jaar zoals bepaald in art. 42ter van de wet dd. 15.12.1980 begint te lopen vanaf de afgifte van het attest van immatriculatie.

Immers geldt de datum van indiening van de aanvraag uiteraard niet als startdatum voor de termijn van 2 jaar van art. 42ter; de termijn van vijf maanden vanaf een eventuele vestigingsaanvraag (die in casu niet is ingediend op 26.03.2007, zie de bespreking bij het derde middel), termijn waarbinnen de vreemdeling over een AI beschikt, kan vanzelfsprekend niet worden meegerekend in de periode van 2 jaar (art. 42ter).

De voorbereidende werkzaamheden van de wet dd. 25.04.2007 bepalen dienaangaande:

"De actiemiddelen van de minister of diens gemachtigde zijn echter niet identiek voor de gehele periode gedurende dewelke een dergelijke beslissing kan getroffen worden:

- in de loop van de eerste twee jaar na de afgifte van het attest van inschrijving, volstaan de opgesomde redenen als motivering voor een beslissing om een einde te maken aan het verblijf van het betrokken gezinslid;
- in de loop van het derde jaar daarentegen volstaat de bovengenoemde motivering enkel indien ze aangevuld wordt met elementen die erop wijzen dat het om een schijnsituatie gaat (...)" (onderlijning toegevoegd).

De rechter in vreemdelingenzaken besluit dat "er dient bijgevolg te worden aangenomen dat de termijn voor het beëindigen van het verblijf ingaat vanaf de afgifte van een attest van inschrijving", waarbij 'de afgifte van een attest van inschrijving' door de rechter in vreemdelingenzaken verkeerdelijk wordt gelijk gesteld met de afgifte van een A.I.

Immers dient te worden vastgesteld dat het in de voorbereidende werken bedoelde attest van inschrijving en de hieraan gekoppelde termijn van twee jaar begint te lopen vanaf de afgifte van de verklaring van inschrijving van een EU-burger zelf (zijnde de oude bijlage 8 of de huidige E-kaart), dan wel de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie onder de vorm van een F-kaart.

In de voorbereidende werkzaamheden nopens het latere art. 42ter — net zoals in de voorbereidende werkzaamheden nopens het latere art. 42quater waarnaar verwezen wordt door de rechter in vreemdelingenzaken — wordt enkel gewag gemaakt van een 'attest van inschrijving', hetgeen de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie onder de vorm van een F-kaart en de verklaring van inschrijving van een EU-burger onder de vorm van een E-kaart, uitmaakt.

Daarentegen is een attest van immatriculatie (vaststelling dat een vreemdeling zich heeft aangemeld bij het bestuur en daardoor bekend is) geenszins gelijk te stellen aan een attest van inschrijving (instrumentum dat een bepaald negotium dekt).

De voorbereidende werken bepalen ter inleiding van het 42ter van de wet dd. 15.12.1980 het volgende (Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 53):

"Dit artikel voegt een nieuw artikel 42ter in in de wet. Dit artikel staat de minister of diens gemachtigde toe om een einde te maken aan het verblijf van een familielid — onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie — van een burger van de Unie dat niet meer voldoet aan de voorwaarden die gesteld zijn aan zijn verblijf in overeenstemming met de bepalingen van de richtlijn. Momenteel wordt deze mogelijkheid enkel voor EG-studenten voorzien (cf. artikel 55bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), terwijl de door de richtlijn 2004/38 gecodificeerde richtlijnen deze mogelijkheid voor alle categorieën van begunstigten van het vrij verkeer voorzagen". (Parl. St Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 51).

Er werd aldus een art. 42ter ingevoegd in de wet dd. 15.12.1980 dat de gemachtigde toelaat het verblijfsrecht te beëindigen wanneer de betrokken vreemdeling, tevens burger van de Unie, niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden.

Om deze taak uit te voeren beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een bij wet bepaalde termijn van twee jaar in toepassing van art. 42ter (en ook 42quater van de wet).

Vanzelfsprekend begint de termijn waarbinnen de gemachtigde de mogelijkheid heeft om het verblijfsrecht in te trekken om reden dat niet meer voldaan is aan de verblijfsvoorwaarden, te lopen van zodra werd vastgesteld dat betrokken vreemdeling voldoet aan de gestelde voorwaarden en hem/haar de hoedanigheid van familielid van de burger werd verleend.

Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat in artikel 42ter uitdrukkelijk wordt gesproken van de eerste twee jaar van diens verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Er kan niet dienstig worden aangenomen dat de betrokken vreemdeling hangende zijn aanvraag reeds de hoedanigheid heeft van een familielid van een burger van de Unie / een burger van de Unie. Immers, gedurende deze periode wordt door de gemachtigde nagegaan of de betrokken vreemdeling überhaupt wel voldoet aan de voorwaarden om als familielid van een burger (dan wel als een burger van de Unie die voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §4 voor wat betreft de moeder van werkneemster) te worden erkend. Er kan slechts sprake zijn van een beëindiging zodra de betrokken vreemdeling de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie heeft verworven.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gehanteerde interpretatie van de voorbereidende werkzaamheden waarbij de aanvangsdatum van de tweejarige termijn wordt bepaald op het moment van de afgifte van een A.I. (bij het indienen van de aanvraag van een verklaring van inschrijving resp. het indienen van de aanvraag van de verblijfskaart als burger van de Unie) , in die zin strijdig is met art. 42ter (en ook 42quater) van de wet dd. 15.12.1980.

Voorts houdt de verwijzing naar de voorbereidende werkzaamheden door de rechter in vreemdelingenzaken een miskenning in van art. 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, richtlijn die de reglementering van het verblijf van EU-onderdanen en hun familieleden heeft gewijzigd en bij wet dd. 25.04.2007 werd omgezet.

Artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt:

‘Afgifte van de verblijfskaart

1. Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.

2. (...)

Uit het artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG blijkt ondubbelzinnig dat de afgifte van de verblijfskaart na overlegging van de vereiste stavingsstukken, de toekenning van het verblijfsrecht vaststelt.

Het is dit moment van vaststelling middels een 'verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie' dat het aanvangspunt bepaalt van de termijn van twee jaar conform art. 42quater §1, eerste lid van de wet dd. 15.12.1980.

De 'hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie' conform art. 42ter, eerste lid, wordt vastgesteld door aan de betrokkene 'een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie' af te geven.

Er is noch in de wet, noch in de voorbereidende werken, noch in de richtlijn 2004/38/EG sprake van een retroactieve gelding van deze hoedanigheid van familielid van burger van de Unie ten aanzien van de wettelijk bepaalde termijn van twee jaar conform art. 42ter, §1 eerste lid Vreemdelingenwet waarbinnen de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vermag na te gaan of het betrokken familielid van een burger van de Unie nog voldoet aan de door de wet gestelde voorwaarden.

Dienomtrent verwijst de verzoekende partij nog naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10.08.2010, waarin correct werd geoordeeld dat de termijn van twee jaar van art. 42quater de eerste twee jaar betreffen na de afgifte van het attest van inschrijving, met andere woorden de afgifte van de verklaring van inschrijving / E-kaart / F-kaart.

"Zowel uit de bewoordingen van artikel 42, § 3 en § 4 en artikel 42quater van de Vreemdelingenwet als uit de memorie van toelichting bij de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, blijkt dat de termijn waarbinnen een familielid van een burger van de Unie (of van een Belg, overeenkomstig artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet) die zelf geen burger van de Unie is, in België verblijft "in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie' pas een aanvang neemt op het moment waarop deze persoon wordt ingeschreven als familielid van een burger van de Unie, met andere woorden pas op het moment waarop de aanvraag van een verklaring van inschrijving wordt ingewilligd.

Artikel 42 § 3 en § 4 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

" Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. (...)

§ 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft (...);"

Artikel 42quater § 1 van de Vreemdelingenwet vermeldt "de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie ':

In de memorie van toelichting wordt dit als volgt verwoord (Memorie van Toelichting bij de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St., Kamer, 2006-2007, nr. 2845/11 52):

"De actiemiddelen van de minister of diens gemachtigde zijn echter niet identiek voor de gehele periode gedurende de welke een dergelijke beslissing kan getroffen worden:

- in de loop van de eerste twee jaar na de afgifte van het attest van inschrijving, volstaan de opgesomde redenen als motivering voor een beslissing om een einde te maken aan het verblijf van het betrokken gezinslid; "

Hieruit blijkt dat de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie, de eerste twee jaar betreffen na de afgifte van het attest van inschrijving, met andere woorden de afgifte van de verklaring van inschrijving.

In casu had verzoeker op 28 januari 2008 een aanvraag tot vestiging gedaan (huidige aanvraag tot verklaring van inschrijving), zoals deze aanvraag diende te gebeuren voor 1 juni 2008. Op 18 juli 2008, na de inwerkingtreding van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd aan verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie afgeleverd. Pas vanaf deze datum werd verzoeker dus ingeschreven als familielid en verbleef hij in België in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie.

De eerste twee jaar na de afgifte van de F-kaart duurden voor verzoeker dus tot 18 juli 2010.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing meer dan twee jaar legaal in België verblijft, merkt de Raad op dat artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet het niet heeft over een periode van twee jaar legaal verblijf, maar wel over een periode van "de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie"

In dit geval kon de gemachtigde van de staatssecretaris dus tot 18 juli 2010 in hoofde van verzoeker een einde stellen aan zijn verblijfsrecht op basis van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing dateert van 4 mei 2010 zodat verwerende partij terecht toepassing maakte van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet."

(R.v.V. nr. 47.166 van 10 augustus 2010)

De in de hoofding van het eerste middel aangehaalde artikelen worden geschonden door het bestreden arrest.

Verzoekers eerste middel is gegrond."

5. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekende partij niets wezenlijks toe.

Beoordeling

- 6.1. Artikel 42bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”.

Artikel 42ter, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° er wordt op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.”.

Artikel 42quater, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt, op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”.

Artikel 10 van Richtlijn 2004/38 luidt als volgt:

“1. Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, ‘verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.

2. Voor de afgifte van de verblijfskaart verlangen de lidstaten overlegging van de volgende documenten:

(...)”.

Volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt het recht van de onderdanen van een lidstaat om het grondgebied van een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven met de in het EU-Verdrag genoemde oogmerken, rechtstreeks toegekend door het Verdrag of, al naargelang het geval, door de ter uitvoering daarvan vastgestelde bepalingen. De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat moet niet worden beschouwd als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt. (HvJ, 23 maart 2006, C-408/03, Europese Commissie tegen Koninkrijk België, nrs. 62 en 63, met verwijzingen naar eerdere rechtspraak.)

Waar de verzoekende partij ter staving van het middel op de terechtzitting nog de conclusie van de advocaat-generaal in de zaak C-325/09 aanhaalt, kan naar het arrest zelf in die zaak worden verwezen. Daarin herhaalt het Hof van Justitie dat de bedoelde verblijfstitels declaratoir en niet constitutief van aard zijn. Het bevestigt bovendien de gevolgen van die vaststelling, niet alleen voor het verblijfsrecht van degene die aan de voorwaarden voldoet zonder over een verblijfskaart te beschikken, maar ook voor degene die over een verblijfskaart beschikt zonder aan de voorwaarden te voldoen:

“Zoals evenwel in de punten 48 tot en met 52 van het onderhavige arrest is opgemerkt, brengt de declaratoire aard van de verblijfskaarten met zich mee

dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht bevestigen. Net zoals deze aard er dus aan in de weg staat dat het verblijf van een burger als illegaal in de zin van het recht van de Unie wordt aangemerkt, enkel op grond van de omstandigheid dat hij niet over een verblijfskaart beschikt, zo staat deze tevens eraan in de weg dat het verblijf van een burger als legaal in de zin van het recht van de Unie wordt aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem geldig is afgegeven.” (HvJ, 21 juli 2011, C-325/09, Secretary of State for Work and Pensions tegen Maria Dias).

Verder bepaalt artikel 14.2 van Richtlijn 2004/38 dat burgers van de Unie en hun familieleden het verblijfsrecht van de artikelen 7, 12 en 13 van die richtlijn behouden voor zover ze beantwoorden aan de aldaar genoemde voorwaarden en dat de lidstaten in specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag of een burger van de Unie of zijn familieleden wel voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 7, 12 en 13 van de richtlijn, dit kunnen verifiëren. De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig.

Voor familieleden van een burger van de Unie die zelf een burger van de Unie zijn, zonder zelf het in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bedoelde verblijfsrecht uit te oefenen, kan overeenkomstig de in artikel 42ter, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden een einde aan het verblijfsrecht worden gesteld gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie of, in bepaalde gevallen, ook in de loop van het derde jaar van hun verblijf. Dit geldt voor verweerster, die een verblijfsrecht had als familielid van een burger van de Unie (haar moeder) en die zelf burger van de Unie is.

6.2. Uit het bovenstaande blijkt dus dat het verblijfsrecht niet ontstaat door de afgifte van de verblijfstitel, te dezen de E-kaart als burger van de Unie, doch reeds voordien. De afgifte van de E-kaart vormt slechts de vaststelling dat de betrokkene voldoet aan de voorwaarden die door de relevante bepalingen van het recht van de Unie worden opgelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest bijgevolg terecht geoordeeld dat de huidige verweerster, toen nog als minderjarig kind, op 26 maart 2007 in het vreemdelingenregister werd ingeschreven en in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie om vervolgens deze datum, en niet de datum van de afgifte van de E-kaart, als begindatum voor de termijn waarbinnen met toepassing van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van de verweerster kon worden beëindigd, in aanmerking te nemen.

Voor zover bepaalde elementen uit de voorbereidende werken van de wet van 25 april 2007 (waardoor onder meer de artikelen 42bis en 42ter in de Vreemdelingenwet werden ingevoegd) van het voorgaande zouden afwijken, dienen zij buiten beschouwing te worden gelaten omdat zij in strijd met de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie zouden zijn.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de moeder van de verweerster op 26 maart 2007 nog geen aanvraag tot vestiging kon indienen, kan naar de behandeling van het tweede middel worden verwezen.

De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgestelde annulatiebevoegdheid met het bestreden arrest zou hebben overschreden.

Het eerste middel is in die mate ongegrond.

Artikel 10 van Richtlijn 2004/38 en artikel 42quater van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn. Vermits de verweerster de Nederlandse nationaliteit had, kan een schending van deze bepalingen niet dienstig worden ingeroepen en is het eerste middel in die mate niet-ontvankelijk.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekende partij werpt in een tweede middel de schending op van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet, van de jurisdictionele motiveringsplicht en de rechten van verdediging als algemene rechtsbeginselen en van artikel 46 (oud) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Zij licht dit als volgt toe:

“Verzoeker beroept zich in een tweede middel op een schending van :
- de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek;

- oud art. 46 van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- de rechtsregels die de jurisdictionele motiveringsplicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege beheersen, te weten:

o art. 149 van de gecoördineerde Grondwet ;

o art. 39/65, eerste lid, van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

o en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht waaraan deze (grond)wetsbepalingen uitdrukking geven (zie Cass. 10 november 1997, AR S.97.0050.F, Arr. Cass. 1997, 1110) ;

- het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging.

Doordat in het bestreden arrest als volgt wordt geoordeeld:

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster, toen nog als minderjarig kind, op 26 maart 2007 werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie ingevolge de door haar ingediende aanvraag tot vestiging in functie van haar moeder. Verzoekster verbleef op 26 maart 2010, gedurende drie jaar in het Rijk als gevestigde burger van de Unie. De bestreden beslissing werd genomen op 26 maart 2010, aldus op de dag dat verzoekster haar driejarig verblijf verwierf, zodat verweerder geen gebruik meer kon maken van de door 42ter, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen.

Door de rechter in vreemdelingenzaken wordt verkeerdelijk geoordeeld dat verweersters moeder op 26.03.2007 een vestigingsaanvraag heeft ingediend.

Zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier:

- heeft verweersters moeder zich aangemeld bij de gemeente Dilsen-Stokkem. Zij legde hierbij een werkgeversattest voor waaruit bleek dat zij via dagcontracten aan het werk was, en aldus interimarbeid uitoefende;

- werd verweersters moeder op 26.03.2007 conform het oude art. 46 van het Vreemdelingenbesluit van 08.10.1981 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (verder A.I.), geldig tot 26.08.2007;

- na voorlegging van een nieuw werkgeversattest op 22.08.2007 (verderzetting van de interimarbeid) werd het A.I. verlengd met vijf maanden.

Door voor te houden dat verweersters moeder een vestigingsaanvraag heeft ingediend op 26.03.2007 geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de stukken van het administratief dossier, waaronder het ABC inlichtingenbulletin en de bijhorende stukken vervat in het faxbericht van de gemeente van 28.03.2007 (verzonden op 29.03.2007), een draagwijdte die niet verenigbaar is met de werkelijke inhoud ervan, hetgeen een schending uitmaakt van de bewijskracht ervan.

De miskenning van de bewijskracht van dit arrest maakt een schending uit van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek.

Tevens maakt de foutieve motivering een schending uit van de jurisdictionele motiveringsplicht o.g.v. artikel 149 G.W., alsook van art. 39/65, eerste lid, van de Wet dd. 15.12.1980 en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht waaraan deze (grond)wetsbepalingen uitdrukking geven. (Cass. 9 oktober 1959, Arr. Verbr. 1960, concl. en Pas. 1960, I, 170 concl.)

Verzoekers tweede middel is gegrond.”.

8. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoeker niets wezenlijks toe.

Beoordeling

9. Artikel 149 van de Grondwet stelt dat “elk vonnis (...) met redenen (is) omkleed”. Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met redenen worden omkleed.

Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat de moeder van de verweerster, die met een Nederlands paspoort het grondgebied was binnengekomen, op 26 maart 2007 heeft verklaard het grondgebied te zijn binnengekomen met het oog op een lang verblijf. Zij werd die dag, samen met haar minderjarige kinderen, waaronder op dat ogenblik de huidige verweerster, in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie model B, geldig voor een termijn van vijf maanden, overeenkomstig artikel 45 (oud) van het Vreemdelingenbesluit.

Die bepaling luidde als volgt:

“§ 1. De E.G.-vreemdeling die naar België komt om er een werkzaamheid in loondienst of anders dan in loondienst uit te oefenen waarvan de te verwachten duur minstens een jaar bedraagt, wordt, na inzage van de documenten die vereist zijn voor de binnenkomst in het Rijk, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, model B, overeenkomstig het model van bijlage 5, geldig voor vijf maanden vanaf de datum van afgifte. Bij zijn inschrijving moet hij een aanvraag tot vestiging overeenkomstig het model van bijlage 19 indienen. (...)”.

De moeder van de verweerster heeft zichzelf en de verweerster op dat ogenblik, 26 maart 2007, dus kenbaar gemaakt als een burger van de Unie. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij nadien nog andere stukken heeft ingediend. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

De artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek hebben betrekking op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomst. Zij hebben dan ook geen uitstaans met de beoordeling van een administratieve beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wat betreft de aanvang van de termijn voor de mogelijke beëindiging van het verblijfsrecht als burger van de Unie. De verzoekende

partij zet niet uiteen op welke wijze de rechten van verdediging zouden zijn geschonden. Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. De verzoekende partij werpt in een derde middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet en van de jurisdictionele motiveringsplicht en de rechten van verdediging als algemene rechtsbeginselen. Zij licht dit als volgt toe:

“Verzoeker beroept zich in een tweede middel op een schending van :
- de rechtsregels die de jurisdictionele motiveringsplicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege beheersen, te weten:

o art. 149 van de gecoördineerde Grondwet ;

o art. 39/65, eerste lid, van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

o en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht waaraan deze (grond)wetsbepalingen uitdrukking geven (zie Cass. 10 november 1997, AR S.97.0050.F, Arr. Cass. 1997, 1110) ;

het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging.

Doordat in het bestreden arrest als volgt wordt geoordeeld:

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 25 maart 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt duidelijk dat de termijn van twee jaar die is voorzien in artikel 42ter, 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet begint te lopen 'via de afgifte van een attest van inschrijving' (Parl.St Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 52). Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat de termijn voor het beëindigen van het verblijf ingaat vanaf de afgifte van een attest van inschrijving.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster, toen nog als minderjarig kind, op 26 maart 2007 werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie ingevolge de door haar ingediende aanvraag tot vestiging in functie van haar moeder. Verzoekster verbleef op 26 maart 2010, gedurende drie jaar in het Rijk als gevestigde burger van de Unie. De bestreden beslissing werd genomen op 26 maart 2010, aldus op de dag dat verzoekster haar driejarig verblijf verwerfde zodat verweerder geen gebruik meer kon maken van de door 42ter, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen.

Bijgevolg is de beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoekster, genomen in strijd met artikel 42ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, daar verzoekster haar verblijf niet langer kon worden beëindigd nu zij reeds drie jaar een verblijfsrecht heeft in de zin van artikel

42ter van de Vreemdelingenwet en daar de beslissing tot beëindiging van het verblijf ten aanzien van verzoeksters moeder werd vernietigd. Verzoekster voert dan ook terecht de schending aan van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. (...)” (...).

De motivering in het bestreden arrest steunt zich slechts op een enkele verwijzing naar de voorbereidende werkzaamheden van de wet dd. 25.04.2007 (Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 52).

De rechter in Vreemdelingenzaken kan niet dienstig verwijzen naar de voorbereidende werkzaamheden om hieruit af te leiden dat de termijn van twee jaar zoals bepaald in art. 42ter §1 van de wet dd. 15.12.1980 begint te lopen vanaf de afgifte van het attest van immatriculatie (en al zeker niet na afgifte van het A.I. op 26.03.2007 in toepassing van (oud) art. 46 van de Vreemdelingenbesluit van 08.10.1981, gezien enkel een A.I. kon worden verstrekt voor de duur van de tewerkstelling).

Bij de bespreking van het eerste middel werd reeds afdoende aangetoond dat door de rechter in vreemdelingenzaken de in de voorbereidende werkzaamheden bedoelde 'afgifte van een attest van inschrijving' verkeerdelijk wordt gelijk gesteld met de afgifte van een A.I.

Door de rechter in Vreemdelingenzaken wordt nergens gemotiveerd om welke reden zou moeten blijken dat de termijn van de beëindigingsmogelijkheid van de gemachtigde, zoals bepaald in art. 42bis en 42ter, §1 een aanvang neemt bij afgifte van het attest van immatriculatie.

Op pagina 7 van het arrest geeft de rechter in vreemdelingenzaken een loutere verwijzing de memorie van toelichting bij de wet van 25.03.2007, waaruit een foutieve afleiding wordt gemaakt. De motivering van het arrest is dan ook foutief.

Zulks maakt een schending uit van de jurisdictionele motiveringsplicht o.g.v. artikel 149 G.W.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient als administratief rechtcollege echter te voldoen aan de motiveringsvereisten van art. 149 van de Grondwet, alsook van art. 39/65, eerste lid, van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht waaraan deze (grond)wetsbepalingen uitdrukking geven. (Cass. 9 oktober 1959, Arr. Verbr. 1960, concl. en Pas. 1960, I, 170 concl.)

Ook de rechten van verdediging van de (huidige) verzoekende partij worden hierbij geschonden.

Verzoekers derde middel is gegrond.”.

11. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekende partij niets wezenlijks toe.

Beoordeling

12. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen citeert in punt 3.2. van het bestreden arrest de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing, waarna hij verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 47.029 van 5 augustus 2010

waarmee de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van verweersters moeder werd vernietigd.

Hij verwijst naar de artikelen 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet die inhouden dat onder bepaalde voorwaarden een einde aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie, al dan niet zelf een burger van de Unie, kan worden gesteld en hij verwijst naar de voorbereidende werken bij die bepaling om te stellen dat de termijn voor het beëindigen van het verblijf ingaat na afgifte van een attest van inschrijving.

Daarna stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verweester, toen nog als minderjarig kind, op 26 maart 2007 in het vreemdelingenregister werd ingeschreven en toen in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie ingevolge de ingediende aanvraag tot vestiging, dat zij op 26 maart 2010 drie jaar in het Rijk verbleef als burger van de Unie, dat de aanvankelijk bestreden beslissing op 26 maart 2010 werd genomen, dus op de dag dat de huidige verweester het driejarig verblijf verwierf, en dat de huidige verzoekende partij dus geen gebruik meer kon maken van de in artikel 42ter, § 1, van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid. De eerste rechter besluit dat de bij hem bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf dus in strijd met deze laatste bepaling is genomen, temeer daar ook de beslissing tot beëindiging van het verblijf ten aanzien van de moeder van de verweester werd vernietigd en dat deze bepaling om die reden werd geschonden.

Met die redengeving is voldaan aan de vereisten van de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste. Er valt immers duidelijk uit af te leiden waarom de eerste rechter tot een schending van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet besluit, met name omdat de termijn waarbinnen het verblijfsrecht kan worden beëindigd reeds is beginnen te lopen vanaf de afgifte van het attest van immatriculatie op 26 maart 2007. Het is voor de beoordeling van de jurisdictionele motiveringsplicht niet relevant of die motivering inhoudelijk juist is of niet. Het derde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negen november tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen